

SYLKA proti Polsku

Rozhodnutí z 3. června 2014

Stěžovatele zastavila policejní hlídka, protože neměl připnutý pás, když řídil. V hádce, která následovala, stěžovatel údajně před policisty prohlásil, že „se nesníží na jejich úroveň“. Byl posléze obviněn z urážky policejních důstojníků při výkonu jejich služby, a odsouzen soudem první instance, který mu též uložil pokutu. V odvolacím řízení však byl odsuzující rozsudek zrušen a trestní řízení pozastaveno na zkušební dobu jednoho roku. Stěžovatel měl zaplatit 125 euro místní pěstounské službě a 25 euro z titulu soudních výdajů.

V své stížnosti k ESLP stěžovatel namítal, že došlo k porušení jeho práva na svobodu projevu zaručenou článkem 10 Úmluvy.

ESLP judikoval, že Úmluva neomezuje použití kritéria „podstatné újmy“ na určité právo garantované Úmluvou. Nicméně, v případech týkajících se svobody projevu použití tohoto kritéria je třeba věnovat se důležitosti této svobody a měl by být předmětem jeho pečlivého zkoumání. Takové zkoumání by mělo zahrnovat takové prvky jako je přínos diskuse obecného zájmu a zvážení, zda byl do dané věci tisk nebo jiná zpravodajská média. Vážnost namítaného porušení musí být podle názoru ESLP posouzena s ohledem na stěžovatelovo subjektivní vnímání a na to, co bylo objektivně v sázce.

Soud byl ochoten akceptovat, že individuální vnímání nezahrnuje pouze finanční aspekt porušení, nýbrž i obecný zájem stěžovatele na pokračování v jeho věci a že záležitost, která byla v sázce, v daném případě měla pro něho jasnou objektivní důležitost. Avšak pokud šlo o objektivní aspekt, rozhodnutí podmíněčně pozastavit trestní řízení nevedlo k odsouzení stěžovatele a informace o řízení, která byla zapsána do Národního rejstříku trestů, bude vymazána po vypršení 18 měsíců. Stěžovatel nepředložil žádnou informaci o tom, že v trestním řízení bylo v tomto období pokračováno nebo že zápis v rejstříku ho ve skutečnosti negativně zasáhl. Navíc, finanční stránka věci, totiž částka 150 euro nemohla stěžovateli způsobit zvláštní strádání. Celkem vzato, ESLP nenašel žádné objektivní důvody pro konstatování, že stěžovatel utrpěl závažné nepříznivé důsledky v důsledku rozhodnutí o pozastavení trestního řízení. Předmět jeho námítky se proto netýkala principiálně důležité záležitosti. Šlo v ní o nešťastnou slovní konfrontaci s žádnými rozsáhlými důsledky nebo důsledky, které by ovlivnily veřejný zájem, jež by se mohla dotknout článku 10 Úmluvy. Jako takovou ji bylo možno podle názoru ESLP odlišit od případů jako byla věc Eon proti Francii (č. 2611/10, 14. března 2013), kterou ESLP odmítl předběžnou námitku vlády učiněnou na základě článku 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy vzhledem k tomu, že v ní šlo o národní diskuse v rámci Francie o tom, zda trestný čin urážky hlavy státu by měla zůstat zakotvená v trestním řádu a její slučitelnosti s Úmluvou. Za daných okolností stěžovatel v projednávaném případě neutrpěl podstatnou újmu jako důsledek údajného porušení Úmluvy. Vzhledem k tomu, že zbývající dva prvky požadavků přijatelnosti byly splněny (dodržování lidských práv zaručených v Úmluvě a jejich Protokolech nevyžadovalo přezkoumání stížnosti a věc byla řádně posouzena vnitrostátním soudem), ESLP ji shledal nepřijatelnou.